ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (ένατο τμήμα)

της 8ης Σεπτεμβρίου 2022*

«Προδικαστική παραπομπή – Δικαστική συνεργασία σε αστικές υποθέσεις – Διεθνής δικαιοδοσία, αναγνώριση και εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις – Κανονισμός (ΕΕ) 1215/2012 – Άρθρο 24, σημείο 4 – Αποκλειστική διεθνής δικαιοδοσία – Διεθνής δικαιοδοσία σε δίκες που έχουν ως αντικείμενο την καταχώριση ή το κύρος διπλωμάτων ευρεσιτεχνίας – Πεδίο εφαρμογής – Αίτηση για τη χορήγηση διπλώματος ευρεσιτεχνίας η οποία κατατέθηκε σε τρίτο κράτος και δίπλωμα ευρεσιτεχνίας το οποίο χορηγήθηκε εντός τρίτου κράτους – Ιδιότητα του εφευρέτη – Δικαιούχος εφεύρεσης»

Στην υπόθεση C-399/21,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Svea hovrätt (εφετείο Στοκχόλμης, Σουηδία) με απόφαση της 17ης Ιουνίου 2021, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 28 Ιουνίου 2021, στο πλαίσιο της δίκης

**IRnova AB**

κατά

**FLIR Systems AB,**

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (ένατο τμήμα),

συγκείμενο από τους S. Rodin, πρόεδρο τμήματος, L. S. Rossi και O. Spineanu-Matei (εισηγήτρια), δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: P. Pikamäe

γραμματέας: A. Calot Escobar

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

– η IRnova AB, εκπροσωπούμενη από τους P. Kenamets και F. Lüning, jur. kand.,

– η FLIR Systems AB, εκπροσωπούμενη από τους J. Melander και O. Törngren, advokater,

– η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τους M. Gustafsson και S. Noë,

* Γλώσσα διαδικασίας: η σουηδική.

κατόπιν της αποφάσεως που έλαβε, αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα, να εκδικάσει την υπόθεση χωρίς ανάπτυξη προτάσεων,

εκδίδει την ακόλουθη

## Απόφαση

1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 24, σημείο 4, του κανονισμού (ΕΕ) 1215/2012 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 2012, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (ΕΕ 2012, L 351, σ. 1, στο εξής: κανονισμός Βρυξέλλες Ια).

2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο ένδικης διαφοράς μεταξύ της IRnova AB και της FLIR Systems AB με αντικείμενο τον καθορισμό του προσώπου το οποίο πρέπει να θεωρηθεί ως δικαιούχος των εφευρέσεων που αποτελούν αντικείμενο αιτήσεων για τη χορήγηση διπλώματος ευρεσιτεχνίας οι οποίες κατατέθηκαν σε τρίτες χώρες και διπλωμάτων ευρεσιτεχνίας τα οποία χορηγήθηκαν εντός τρίτων χωρών.

### Το νομικό πλαίσιο

#### *Ο κανονισμός Βρυξέλλες Ια*

3 Η αιτιολογική σκέψη 34 του κανονισμού Βρυξέλλες Ια έχει ως εξής:

«Θα πρέπει να διασφαλισθεί η συνέχεια μεταξύ της σύμβασης [της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (ΕΕ 1982, L 388, σ. 7)], του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 44/2001 [του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 2000, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (ΕΕ 2001, L 12, σ. 1)] και του παρόντος κανονισμού, και γι' αυτό το σκοπό θα πρέπει να προβλεφθούν μεταβατικές διατάξεις. Η ίδια ανάγκη συνέχειας ισχύει και όσον αφορά την ερμηνεία των διατάξεων από το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης της σύμβασης [της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις] και των κανονισμών που την αντικατέστησαν.»

4 Το άρθρο 1 του κανονισμού ορίζει τα εξής:

«1. Ο παρών κανονισμός εφαρμόζεται σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, ανεξάρτητα από το είδος του δικαστηρίου. Δεν καλύπτει, ιδίως, φορολογικές, τελωνειακές ή διοικητικές υποθέσεις ή την ευθύνη κράτους για πράξεις ή παραλείψεις κατά την άσκηση της κρατικής εξουσίας (acta jure imperii).

2. Εξαιρούνται από την εφαρμογή του:

α) η κατάσταση ή η ικανότητα δικαίου φυσικών προσώπων, περιουσιακά δικαιώματα που προκύπτουν από την έγγαμη σχέση ή από σχέση της οποίας τα αποτελέσματα εξομοιώνονται προς εκείνα του γάμου σύμφωνα με το εφαρμοστέο σε αυτήν δίκαιο·

β) οι πτωχεύσεις, οι διαδικασίες λύσης και εκκαθάρισης αφερέγγυων επιχειρήσεων ή άλλων νομικών προσώπων, οι δικαστικοί συμβιβασμοί, οι πτωχευτικοί συμβιβασμοί και άλλες ανάλογες διαδικασίες·

γ) η κοινωνική ασφάλιση·

δ) η διαιτησία·

ε) οι υποχρεώσεις διατροφής που απορρέουν από οικογενειακές σχέσεις, σχέσεις συγγένειας εξ αίματος, γάμου ή αγχιστείας·

στ) οι κληρονομικές σχέσεις, περιλαμβανομένων των υποχρεώσεων διατροφής που προκύπτουν λόγω θανάτου.»

5 Το κεφάλαιο ΙΙ του κανονισμού, το οποίο φέρει τον τίτλο «Διεθνής δικαιοδοσία», περιλαμβάνει δέκα τμήματα. Το άρθρο 4 του κανονισμού, το οποίο περιλαμβάνεται στο τιτλοφορούμενο «Γενικές διατάξεις» τμήμα 1 του κεφαλαίου ΙΙ, προβλέπει στην παράγραφο 1 τα εξής:

«Με την επιφύλαξη των διατάξεων του παρόντος κανονισμού, τα πρόσωπα που έχουν την κατοικία τους στο έδαφος κράτους μέλους ενάγονται ενώπιον των δικαστηρίων αυτού του κράτους μέλους, ανεξάρτητα από την ιθαγένειά τους.»

6 Το άρθρο 24 του κανονισμού Βρυξέλλες Ια, το οποίο περιλαμβάνεται στο τιτλοφορούμενο «Αποκλειστική δικαιοδοσία» τμήμα 6 του κεφαλαίου ΙΙ, ορίζει τα εξής:

«Τα ακόλουθα δικαστήρια κράτους μέλους έχουν αποκλειστική διεθνή δικαιοδοσία χωρίς να λαμβάνεται υπόψη η κατοικία των διαδίκων:

[…]

4) σε δίκες που έχουν ως αντικείμενο την καταχώριση ή το κύρος διπλωμάτων ευρεσιτεχνίας, σημάτων, σχεδίων και υποδειγμάτων ή άλλων ανάλογων δικαιωμάτων τα οποία επιδέχονται κατάθεση ή καταχώριση, ανεξαρτήτως εάν το ζήτημα τίθεται στο πλαίσιο ασκήσεως αγωγής ή προβολής ένστασης, τα δικαστήρια του κράτους μέλους στο έδαφος του οποίου ζητήθηκε, πραγματοποιήθηκε, ή θεωρείται ότι πραγματοποιήθηκε η κατάθεση ή η καταχώριση σύμφωνα με πράξη της Ένωσης ή με διεθνή σύμβαση.

Με την επιφύλαξη της δικαιοδοσίας του Ευρωπαϊκού Γραφείου Διπλωμάτων Ευρεσιτεχνίας, σύμφωνα με τη σύμβαση χορηγήσεως ευρωπαϊκών διπλωμάτων ευρεσιτεχνίας, που υπογράφηκε στο Μόναχο στις 5 Οκτωβρίου 1973, τα δικαστήρια κάθε κράτους μέλους έχουν αποκλειστική διεθνή δικαιοδοσία σε υποθέσεις που αφορούν την καταχώριση ή το κύρος οποιουδήποτε ευρωπαϊκού διπλώματος ευρεσιτεχνίας που χορηγείται για το εν λόγω κράτος μέλος·

[…]».

## *Το σουηδικό δίκαιο*

*Ο νόμος περί διπλωμάτων ευρεσιτεχνίας (1967:837)*

7 Το άρθρο 17 του patentlagen (1967:837) [νόμου (1967:837) περί διπλωμάτων ευρεσιτεχνίας] ορίζει τα εξής:

«Αν κάποιος δηλώσει ενώπιον της αρχής χορήγησης διπλωμάτων ευρεσιτεχνίας ότι ο ίδιος έχει ισχυρότερο δικαίωμα επί εφευρέσεως από τον αιτούντα και, αν υπάρχει αμφιβολία συναφώς, η αρχή χορήγησης διπλωμάτων ευρεσιτεχνίας μπορεί να τάξει στον διεκδικούντα συγκεκριμένη προθεσμία για την άσκηση αγωγής, άλλως η διεκδίκησή του δεν θα μπορεί να ληφθεί υπόψη κατά την εξέταση της αιτήσεως χορήγησης διπλώματος ευρεσιτεχνίας.

Αν εκκρεμεί ενώπιον των δικαστηρίων διαφορά σχετικά με το πρόσωπο που έχει ισχυρότερο δικαίωμα επί εφευρέσεως, η αίτηση για τη χορήγηση διπλώματος ευρεσιτεχνίας μπορεί να ανασταλεί μέχρις ότου η διαφορά επιλυθεί με αμετάκλητη δικαστική απόφαση.»

8 Το άρθρο 18 του ως άνω νόμου ορίζει τα εξής:

«Αν κάποιος μπορεί να αποδείξει ενώπιον της αρχής χορήγησης διπλωμάτων ευρεσιτεχνίας ότι ο ίδιος έχει ισχυρότερο δικαίωμα επί της εφευρέσεως από τον αιτούντα, η εν λόγω αρχή τού μεταβιβάζει την αίτηση εφόσον αυτός το ζητήσει. Ο προς ον η μεταβίβαση καταβάλλει νέο τέλος κατάθεσης.

Εφόσον υποβληθεί αίτημα για μεταβίβαση αίτησης, η αίτηση δεν μπορεί να τεθεί στο αρχείο, να απορριφθεί ή να γίνει δεκτή πριν από την έκδοση οριστικής απόφασης επί του εν λόγω αιτήματος.»

9 Το άρθρο 53, πρώτο εδάφιο, του νόμου ορίζει τα εξής:

«Στην περίπτωση που το δίπλωμα ευρεσιτεχνίας χορηγήθηκε σε πρόσωπο το οποίο δεν είναι ο δικαιούχος δυνάμει των διατάξεων του άρθρου 1, το δικαστήριο μεταβιβάζει το δίπλωμα ευρεσιτεχνίας στον δικαιούχο, εφόσον ο τελευταίος ασκήσει σχετική αγωγή. Εφαρμόζονται οι διατάξεις του έκτου εδαφίου του άρθρου 52 που αφορούν τις προθεσμίες για την άσκηση της αγωγής.

[…]»

10 Το άρθρο 65, πρώτο εδάφιο, του ίδιου νόμου ορίζει τα εξής:

«Αρμόδιο δικαστήριο για τις διαφορές που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του παρόντος νόμου είναι το Patent- och marknadsdomstolen [πρωτοβάθμιο δικαστήριο βιομηχανικής ιδιοκτησίας και εμπορικών διαφορών, Σουηδία]. Το ίδιο δικαστήριο είναι αρμόδιο και για τις διαφορές που αφορούν το νόμιμο δικαίωμα επί εφευρέσεως η οποία αποτελεί αντικείμενο αιτήσεως για τη χορήγηση διπλώματος ευρεσιτεχνίας.

[…]»

*Ο νόμος (1978:152) περί διεθνούς δικαιοδοσίας των σουηδικών δικαστηρίων επί ορισμένων υποθέσεων που εμπίπτουν στο δίκαιο ευρεσιτεχνίας.*

11 Ο Lagen (1978:152) om svensk domstols behörighet i vissa mål på patenträttens område m.m. [νόμος (1978:152) περί διεθνούς δικαιοδοσίας των σουηδικών δικαστηρίων επί ορισμένων υποθέσεων που εμπίπτουν στο δίκαιο ευρεσιτεχνίας] στηρίζεται στο πρωτόκολλο για τη

δικαιοδοσία και την αναγνώριση των αποφάσεων που αναφέρονται στο δικαίωμα απόκτησης ευρωπαϊκού διπλώματος ευρεσιτεχνίας (πρωτόκολλο για την αναγνώριση) της 5ης Οκτωβρίου 1973, το οποίο προσαρτάται στη Σύμβαση για τη χορήγηση ευρωπαϊκών διπλωμάτων ευρεσιτεχνίας, που υπογράφηκε στο Μόναχο στις 5 Οκτωβρίου 1973.

12 Το άρθρο 1 του ως άνω νόμου ορίζει τα εξής:

«Όσον αφορά τις αγωγές που ασκούνται κατά του δικαιούχου αιτήσεως χορήγησης ευρωπαϊκού διπλώματος ευρεσιτεχνίας με τις οποίες προβάλλεται δικαίωμα επί της εφευρέσεως που αποτελεί αντικείμενο της επίμαχης αιτήσεως χορήγησης διπλώματος ευρεσιτεχνίας στη Σουηδία ή σε άλλο κράτος το οποίο δεσμεύεται από το πρωτόκολλο για την αναγνώριση, που προσαρτάται στη Σύμβαση για τη χορήγηση ευρωπαϊκών διπλωμάτων ευρεσιτεχνίας της 5ης Οκτωβρίου 1973, εφαρμογή έχουν τα άρθρα 2 έως 6 και το άρθρο 8. Με τον όρο “συμβαλλόμενο κράτος” νοείται στην περίπτωση αυτή κράτος το οποίο δεσμεύεται από το εν λόγω πρωτόκολλο.»

13 Το άρθρο 2 του ίδιου νόμου ορίζει τα εξής:

«Οι αγωγές του άρθρου 1 μπορούν να ασκηθούν ενώπιον των σουηδικών δικαστηρίων εφόσον

1. ο εναγόμενος έχει την κατοικία του στη Σουηδία,

2. ο ενάγων έχει την κατοικία του στη Σουηδία και ο εναγόμενος δεν έχει κατοικία σε συμβαλλόμενο κράτος,

3. τα μέρη όρισαν, με γραπτή συμφωνία ή με προφορική συμφωνία η οποία επιβεβαιώθηκε εγγράφως, ότι όλες οι αγωγές ασκούνται ενώπιον των σουηδικών δικαστηρίων.»

## Η διαφορά της κύριας δίκης και το προδικαστικό ερώτημα

14 Η IRnova και η FLIR Systems, οι οποίες δραστηριοποιούνται στον τομέα της τεχνολογίας υπέρυθρης ακτινοβολίας, είναι εταιρίες που εδρεύουν στη Σουηδία. Στο παρελθόν διατηρούσαν εμπορικές σχέσεις μεταξύ τους.

15 Στις 13 Δεκεμβρίου 2019 η IRnova άσκησε αγωγή ενώπιον του Patent- och marknadsdomstolen (πρωτοβάθμιου δικαστηρίου βιομηχανικής ιδιοκτησίας και εμπορικών διαφορών) με αίτημα, μεταξύ άλλων, να της αναγνωριστεί ισχυρότερο δικαίωμα επί των εφευρέσεων που αποτελούν αντικείμενο διεθνών αιτήσεων χορήγησης διπλώματος ευρεσιτεχνίας, οι οποίες εν συνεχεία συμπληρώθηκαν με αιτήσεις χορήγησης ευρωπαϊκού, αμερικανικού και κινεζικού διπλώματος ευρεσιτεχνίας, κατατεθείσες από τη FLIR κατά τα έτη 2015 και 2016, καθώς και αμερικανικών διπλωμάτων ευρεσιτεχνίας τα οποία χορηγήθηκαν στη FLIR βάσει των τελευταίων αυτών αιτήσεων.

16 Προς στήριξη της αγωγής της, η IRnova ισχυρίστηκε, κατ’ ουσίαν, ότι οι οικείες εφευρέσεις είχαν πραγματοποιηθεί από εργαζόμενό της και, ως εκ τούτου, ο τελευταίος έπρεπε να θεωρηθεί ως εφευρέτης ή τουλάχιστον ως συνεφευρέτης τους. Η IRnova υποστήριξε συνεπώς ότι, ως εργοδότρια και, ως εκ τούτου, ως έλκουσα δικαίωμα από τον εφευρέτη, έπρεπε να θεωρηθεί δικαιούχος των εφευρέσεων. Εντούτοις, η FLIR κατέθεσε τις μνημονευόμενες στην προηγούμενη σκέψη αιτήσεις ιδίω ονόματι, χωρίς να έχει καταστεί δικαιούχος των εφευρέσεων ή να έχει για άλλο λόγο δικαίωμα να καταθέσει τις εν λόγω αιτήσεις.

17 Το Patent- och marknadsdomstolen (πρωτοβάθμιο δικαστήριο βιομηχανικής ιδιοκτησίας και εμπορικών διαφορών) έκρινε ότι έχει διεθνή δικαιοδοσία να εκδικάσει την αγωγή της IRnova σχετικά με τις εφευρέσεις οι οποίες αποτελούν αντικείμενο των αιτήσεων χορήγησης ευρωπαϊκών διπλωμάτων ευρεσιτεχνίας. Αντιθέτως, έκρινε ότι δεν έχει διεθνή δικαιοδοσία να εκδικάσει την αγωγή σχετικά με το προβαλλόμενο από την IRnova δικαίωμα επί των εφευρέσεων οι οποίες αποτελούν αντικείμενο αιτήσεων χορήγησης κινεζικών και αμερικανικών διπλωμάτων ευρεσιτεχνίας που κατέθεσε η FLIR και των αμερικανικών διπλωμάτων ευρεσιτεχνίας που χορηγήθηκαν στη FLIR, για τον λόγο ότι, κατ' ουσίαν, η αγωγή με την οποία ζητείται να καθοριστεί ποιος είναι ο εφευρέτης των τελευταίων αυτών εφευρέσεων συνδέεται με την καταχώριση και το κύρος των διπλωμάτων ευρεσιτεχνίας. Κατά το ως άνω δικαστήριο, λαμβανομένου εν προκειμένω υπόψη του προαναφερθέντος συνδέσμου, η εν λόγω διαφορά εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 24, σημείο 4, του κανονισμού Βρυξέλλες Ια και, ως εκ τούτου, τα σουηδικά δικαστήρια δεν έχουν διεθνή δικαιοδοσία για την εκδίκασή της.

18 Η IRnova άσκησε ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, του Svea hovrätt (εφετείου Στοκχόλμης, Σουηδία), έφεση κατά της ως άνω απόφασης περί ελλείψεως δικαιοδοσίας

19 Κατά το αιτούν δικαστήριο, η διαφορά της οποίας επελήφθη εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού Βρυξέλλες Ια, δεδομένου ότι αφορά την αναγνώριση της ύπαρξης ισχυρότερου δικαιώματος επί εφεύρεσης και έχει, ως εκ τούτου, αστικό και εμπορικό χαρακτήρα. Εντούτοις, το αιτούν δικαστήριο διερωτάται αν τα σουηδικά δικαστήρια έχουν διεθνή δικαιοδοσία για την εκδίκαση διαφοράς με αντικείμενο την αναγνώριση της ύπαρξης δικαιώματος επί εφεύρεσης, το οποίο απορρέει από την επίκληση της ιδιότητας του εφευρέτη ή του συνεφευρέτη. Κατά το αιτούν δικαστήριο, το άρθρο 24, σημείο 4, του ως άνω κανονισμού προβλέπει, όσον αφορά «δίκες που έχουν ως αντικείμενο την καταχώριση ή το κύρος διπλωμάτων ευρεσιτεχνίας», αποκλειστική διεθνή δικαιοδοσία των δικαστηρίων του κράτους μέλους στο έδαφος του οποίου ζητήθηκε ή πραγματοποιήθηκε η καταχώριση. Η αποκλειστική αυτή διεθνής δικαιοδοσία δικαιολογείται από το γεγονός ότι, αφενός, τα δικαστήρια αυτά είναι τα πλέον κατάλληλα να αποφανθούν σε περιπτώσεις στις οποίες η διαφορά αφορά το κύρος διπλώματος ευρεσιτεχνίας ή το υποστατό της κατάθεσης ή της καταχωρίσεώς του και, αφετέρου, η χορήγηση διπλώματος ευρεσιτεχνίας προϋποθέτει την παρέμβαση εθνικής αρχής, γεγονός το οποίο υποδηλώνει ότι η χορήγηση διπλώματος ευρεσιτεχνίας άπτεται της άσκησης της εθνικής κυριαρχίας. Ωστόσο, μολονότι από τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι διαφορά με αποκλειστικό αντικείμενο το ζήτημα ποιος είναι ο δικαιούχος διπλώματος ευρεσιτεχνίας δεν υπάγεται στην ως άνω αποκλειστική διεθνή δικαιοδοσία, η νομολογία αυτή δεν παρέχει άμεσες ενδείξεις όσον αφορά τη δυνατότητα εφαρμογής του προαναφερθέντος άρθρου 24, σημείο 4, εν προκειμένω.

20 Εν προκειμένω, κατά το αιτούν δικαστήριο, είναι δυνατόν να θεωρηθεί ότι η διαφορά της οποίας έχει επιληφθεί συνδέεται με την καταχώριση ή το κύρος του διπλώματος ευρεσιτεχνίας, κατά την έννοια της εν λόγω διάταξης. Συγκεκριμένα, προκειμένου να προσδιοριστεί ο δικαιούχος των εφευρέσεων τις οποίες αφορούν οι επίμαχες αιτήσεις χορήγησης διπλώματος ευρεσιτεχνίας ή τα επίμαχα διπλώματα ευρεσιτεχνίας, θα πρέπει, κατά το αιτούν δικαστήριο, να καθοριστεί ποιος είναι ο εφευρέτης των εν λόγω εφευρέσεων. Μια τέτοια εξέταση απαιτεί την ερμηνεία των διεκδικήσεων του διπλώματος ευρεσιτεχνίας και την ανάλυση της συμβολής κάθε φερόμενου εφευρέτη των εν λόγω εφευρέσεων. Επομένως, για τον καθορισμό του δικαιούχου της εφεύρεσης θα πρέπει ενδεχομένως να πραγματοποιηθεί εκτίμηση υπό το πρίσμα του ουσιαστικού δικαίου ευρεσιτεχνίας, έχουσα ως αντικείμενο να εξακριβωθεί ποια συμβολή στις εργασίες ανάπτυξης κατέληξε στην καινοτομία ή την εφευρετική δραστηριότητα και να τεθούν ζητήματα σχετικά με

την έκταση της προστασίας που παρέχει το δίκαιο ευρεσιτεχνίας της χώρας καταχωρίσεως. Εξάλλου, το γεγονός ότι ο αιτών τη χορήγηση διπλώματος ευρεσιτεχνίας δεν έχει το δικαίωμα να υποβάλει τη σχετική αίτηση αποτελεί λόγο ακυρότητας.

21 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Svea hovrätt (εφετείο Στοκχόλμης) αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

«Εμπίπτει στην αποκλειστική διεθνή δικαιοδοσία κατά την έννοια του άρθρου 24, σημείο 4, του κανονισμού [Βρυξέλλες Ια] αγωγή με αίτημα την αναγνώριση ισχυρότερου δικαιώματος, στηριζόμενου στην επίκληση της ιδιότητας του εφευρέτη ή του συνεφευρέτη, επί εφεύρεσης την οποία αφορούν εθνικές αιτήσεις καταχωρίσεως διπλώματος ευρεσιτεχνίας που υποβλήθηκαν και διπλώματα ευρεσιτεχνίας που καταχωρίστηκαν σε τρίτη χώρα;»

**Επί του προδικαστικού ερωτήματος**

22 Κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, στο πλαίσιο της διαδικασίας συνεργασίας μεταξύ των εθνικών δικαστηρίων και του Δικαστηρίου την οποία θεσπίζει το άρθρο 267 ΣΛΕΕ, στο Δικαστήριο απόκειται να δώσει στο εθνικό δικαστήριο μια χρήσιμη απάντηση που να του παρέχει τη δυνατότητα να επιλύσει τη διαφορά της οποίας έχει επιληφθεί. Υπό το πρίσμα αυτό, το Δικαστήριο μπορεί να αναδιατυπώσει, εφόσον είναι αναγκαίο, τα προδικαστικά ερωτήματα που του έχουν υποβληθεί [απόφαση της 26ης Απριλίου 2022, Landespolizeidirektion Steiermark (Μέγιστο χρονικό διάστημα διενέργειας ελέγχων στα εσωτερικά σύνορα), C-368/20 και C-369/20, EU:C:2022:298, σκέψη 50 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].

23 Εν προκειμένω, μολονότι το προδικαστικό ερώτημα αφορά τη διεθνή δικαιοδοσία για την εκδίκαση διαφοράς σχετικά με την ύπαρξη ισχυρότερου δικαιώματος επί εφευρέσεων οι οποίες αποτελούν αντικείμενο εθνικών αιτήσεων χορήγησης διπλωμάτων ευρεσιτεχνίας και διπλωμάτων ευρεσιτεχνίας καταχωρισθέντων σε τρίτη χώρα, από τα εκτιθέμενα στις σκέψεις 17 και 18 της παρούσας απόφασης προκύπτει ότι η έφεση της οποίας έχει επιληφθεί το αιτούν δικαστήριο αφορά αποκλειστικώς τη διεθνή δικαιοδοσία για την εκδίκαση διαφοράς σχετικά με την ύπαρξη ισχυρότερου δικαιώματος επί εφευρέσεων οι οποίες αποτελούν αντικείμενο κινεζικών και αμερικανικών αιτήσεων για τη χορήγηση διπλωμάτων ευρεσιτεχνίας, καθώς και αμερικανικών διπλωμάτων ευρεσιτεχνίας.

24 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να γίνει δεκτό ότι με το προδικαστικό ερώτημα το αιτούν δικαστήριο ζητεί κατ' ουσίαν να διευκρινιστεί αν το άρθρο 24, σημείο 4, του κανονισμού Βρυξέλλες Ια έχει την έννοια ότι έχει εφαρμογή σε ένδικη διαφορά η οποία έχει ως αντικείμενο να διαπιστωθεί, στο πλαίσιο αγωγής η οποία στηρίζεται στην επίκληση της ιδιότητας του εφευρέτη ή του συνεφευρέτη, αν ορισμένο πρόσωπο είναι δικαιούχος των εφευρέσεων οι οποίες αποτελούν αντικείμενο αιτήσεων για τη χορήγηση διπλώματος ευρεσιτεχνίας οι οποίες κατατέθηκαν σε τρίτες χώρες και διπλωμάτων ευρεσιτεχνίας τα οποία χορηγήθηκαν εντός τρίτων χωρών.

25 Προκειμένου να δοθεί απάντηση στο προδικαστικό ερώτημα, θα πρέπει, πρώτον, να εξεταστεί αν μια νομική κατάσταση η οποία ενέχει στοιχείο αλλοδαπότητας ευρισκόμενο στο έδαφος τρίτης χώρας, όπως η κατάσταση που είναι επίμαχη στην υπόθεση της κύριας δίκης, εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού Βρυξέλλες Ια.

26 Συγκεκριμένα, η διαφορά της κύριας δίκης ανέκυψε μεταξύ δύο εταιριών οι οποίες έχουν την έδρα τους στο ίδιο κράτος μέλος και έχει ως αντικείμενο τον προσδιορισμό του φορέα δικαιώματος το οποίο γεννήθηκε επίσης στη Σουηδία, και συγκεκριμένα δικαιώματος επί των εφευρέσεων τις οποίες αφορούν οι επίμαχες στην κύρια δίκη κατατεθείσες αιτήσεις για τη χορήγηση διπλωμάτων ευρεσιτεχνίας και τα επίμαχα στην κύρια δίκη χορηγηθέντα διπλώματα ευρεσιτεχνίας. Το μόνο στοιχείο αλλοδαπότητας της συγκεκριμένης ένδικης διαφοράς έγκειται στο γεγονός ότι αυτή αφορά, μεταξύ άλλων, αιτήσεις χορήγησης διπλώματος ευρεσιτεχνίας οι οποίες κατατέθηκαν σε τρίτες χώρες και διπλώματα ευρεσιτεχνίας τα οποία χορηγήθηκαν εντός τρίτων χωρών, και συγκεκριμένα στην Κίνα και τις Ηνωμένες Πολιτείες. Το συγκεκριμένο όμως στοιχείο αλλοδαπότητας δεν εντοπίζεται στο έδαφος κράτους μέλους.

27 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι αυτή καθεαυτήν η εφαρμογή των κανόνων διεθνούς δικαιοδοσίας της Συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (στο εξής: Σύμβαση των Βρυξελλών) απαιτεί την ύπαρξη στοιχείου αλλοδαπότητας (απόφαση της 1ης Μαρτίου 2005, Owusu, C-281/02, EU:C:2005:120, σκέψη 25).

28 Μολονότι το στοιχείο αλλοδαπότητας τις περισσότερες φορές προκύπτει από την κατοικία του εναγομένου, είναι εντούτοις δυνατόν να προκύψει επίσης και από το αντικείμενο της διαφοράς. Συγκεκριμένα, το Δικαστήριο έκρινε συναφώς ότι ο διεθνής χαρακτήρας της επίμαχης έννομης σχέσεως δεν πρέπει κατ' ανάγκην να απορρέει από την εμπλοκή περισσοτέρων συμβαλλομένων κρατών λόγω της ουσίας της διαφοράς ή της κατοικίας εκάστου των διαδίκων. Η εμπλοκή ενός συμβαλλομένου κράτους και ενός τρίτου κράτους, λόγω, π.χ., της κατοικίας του ενάγοντος και ενός εναγομένου στο πρώτο κράτος και της επελεύσεως των επίδικων πραγματικών περιστατικών στο δεύτερο κράτος, μπορεί και αυτή να προσδώσει διεθνή χαρακτήρα στην επίμαχη έννομη σχέση, δεδομένου ότι η κατάσταση αυτή είναι ικανή να εγείρει, στο συμβαλλόμενο κράτος, ζητήματα σχετικά με τον καθορισμό της διεθνούς δικαιοδοσίας των δικαστηρίων (πρβλ. απόφαση της 1ης Μαρτίου 2005, Owusu, C-281/02, EU:C:2005:120, σκέψη 26).

29 Εξάλλου, όπως προκύπτει από την αιτιολογική σκέψη 34 του κανονισμού Βρυξέλλες Ια, η διατυπωθείσα από το Δικαστήριο ερμηνεία των διατάξεων της Σύμβασης αυτής και του κανονισμού 44/2001 (στο εξής: κανονισμός Βρυξέλλες Ι), ο οποίος την αντικατέστησε, ισχύει και για τις διατάξεις του κανονισμού Βρυξέλλες Ια, ο οποίος αντικατέστησε τον κανονισμό Βρυξέλλες Ι, εφόσον οι διατάξεις αυτές μπορούν να χαρακτηριστούν ως «ισοδύναμες» (πρβλ. αποφάσεις της 10ης Ιουλίου 2019, Reitbauer κ.λπ., C-722/17, EU:C:2019:577, σκέψη 36 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία, και της 12ης Μαΐου 2021, Vereniging van Effectenbezitters, C-709/19, EU:C:2021:377, σκέψη 23). Η συνέχεια αυτή πρέπει να διασφαλίζεται και όσον αφορά τον καθορισμό του πεδίου εφαρμογής των κανόνων διεθνούς δικαιοδοσίας που θεσπίσθηκαν με τις νομικές αυτές πράξεις.

30 Κατόπιν της ανωτέρω διευκρίνισης, διαπιστώνεται περαιτέρω ότι, καθόσον η μεταξύ δύο ιδιωτών διαφορά της κύριας δίκης αφορά την ύπαρξη ισχυρότερου δικαιώματος επί εφευρέσεων, εμπίπτει στις «αστικές και εμπορικές υποθέσεις», κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 1, του κανονισμού Βρυξέλλες Ια. Εξάλλου, η εν λόγω διαφορά δεν εμπίπτει στις υποθέσεις που εξαιρούνται από την εφαρμογή του ως άνω κανονισμού, οι οποίες απαριθμούνται στο άρθρο 1, παράγραφος 2, του κανονισμού.

31 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι μια έννομη κατάσταση όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη, η οποία παρουσιάζει στοιχείο αλλοδαπότητας ευρισκόμενο στο έδαφος τρίτης χώρας, εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού Βρυξέλλες Ια.

32 Δεύτερον, πρέπει να εξεταστεί αν το άρθρο 24, σημείο 4, του κανονισμού Βρυξέλλες Ια έχει εφαρμογή σε ένδικη διαφορά, όπως αυτή της κύριας δίκης, η οποία έχει ως αντικείμενο να διαπιστωθεί, στο πλαίσιο αγωγής η οποία στηρίζεται στην επίκληση της ιδιότητας του εφευρέτη ή του συνεφευρέτη, αν ορισμένο πρόσωπο είναι δικαιούχος των εφευρέσεων οι οποίες αποτελούν αντικείμενο αιτήσεων για τη χορήγηση διπλώματος ευρεσιτεχνίας οι οποίες κατατέθηκαν σε τρίτες χώρες και διπλωμάτων ευρεσιτεχνίας τα οποία χορηγήθηκαν εντός τρίτων χωρών.

33 Κατά τη διάταξη αυτή, τα δικαστήρια του κράτους μέλους στο έδαφος του οποίου ζητήθηκε, πραγματοποιήθηκε ή θεωρείται ότι πραγματοποιήθηκε η κατάθεση ή η καταχώριση σύμφωνα με πράξη της Ένωσης ή με διεθνή σύμβαση έχουν αποκλειστική διεθνή δικαιοδοσία, χωρίς να λαμβάνεται υπόψη η κατοικία των διαδίκων, σε δίκες που έχουν ως αντικείμενο την καταχώριση ή το κύρος διπλωμάτων ευρεσιτεχνίας, σημάτων, σχεδίων και υποδειγμάτων ή άλλων ανάλογων δικαιωμάτων τα οποία επιδέχονται κατάθεση ή καταχώριση.

34 Επισημαίνεται συναφώς, αφενός, ότι από το γράμμα της ανωτέρω διάταξης προκύπτει ότι απονέμεται αποκλειστική δικαιοδοσία σε δίκες οι οποίες έχουν ως αντικείμενο την καταχώριση ή το κύρος διπλωμάτων ευρεσιτεχνίας μόνο στα δικαστήρια του κράτους μέλους στο έδαφος του οποίου ζητήθηκε, πραγματοποιήθηκε ή θεωρείται ότι πραγματοποιήθηκε η κατάθεση ή η καταχώριση διπλώματος ευρεσιτεχνίας.

35 Εν προκειμένω, όπως έχει επισημανθεί στη σκέψη 26 της παρούσας απόφασης, οι επίμαχες στην κύρια δίκη αιτήσεις χορήγησης διπλώματος ευρεσιτεχνίας κατατέθηκαν σε τρίτες χώρες και τα οικεία διπλώματα ευρεσιτεχνίας δεν χορηγήθηκαν εντός κράτους μέλους, αλλά εντός τρίτων χωρών, και συγκεκριμένα στις Ηνωμένες Πολιτείες και στην Κίνα. Δεδομένου όμως ότι το άρθρο 24, σημείο 4, του κανονισμού Βρυξέλλες Ια δεν ρυθμίζει την περίπτωση αυτή, η συγκεκριμένη διάταξη δεν μπορεί να θεωρηθεί ως εφαρμοστέα στη διαφορά της κύριας δίκης.

36 Αφετέρου και εν πάση περιπτώσει, μια διαφορά όπως αυτή της κύριας δίκης δεν αποτελεί ένδικη διαφορά με «αντικείμενο την καταχώριση ή το κύρος διπλωμάτων ευρεσιτεχνίας», κατά την έννοια του άρθρου 24, σημείο 4, του κανονισμού Βρυξέλλες Ια, και, ως εκ τούτου, δεν παρίσταται ανάγκη αναγνώρισης αποκλειστικής διεθνούς δικαιοδοσίας, σύμφωνα με τον επιδιωκόμενο από τη διάταξη αυτή σκοπό, στα δικαστήρια που τελούν σε σχέση ουσιαστικής και νομικής εγγύτητας με το μητρώο, τα οποία είναι τα πλέον κατάλληλα να αποφανθούν σε περιπτώσεις στις οποίες αμφισβητείται το κύρος του οικείου τίτλου ή ακόμη και το υποστατό της κατάθεσης ή της καταχωρίσεώς του (πρβλ. απόφαση της 5ης Οκτωβρίου 2017, Hanssen Beleggingen, C-341/16, EU:C:2017:738, σκέψη 33 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

37 Συγκεκριμένα, δεδομένου ότι το ως άνω άρθρο 24, σημείο 4, αναπαράγει κατ’ ουσίαν το περιεχόμενο του άρθρου 22, σημείο 4, του κανονισμού Βρυξέλλες Ι, το οποίο αντανακλά την οικονομία του άρθρου 16, σημείο 4, της Συμβάσεως των Βρυξελλών, πρέπει, όπως έχει επισημανθεί στη σκέψη 29 της παρούσας απόφασης, να εξασφαλίζεται η συνέχεια κατά την ερμηνεία των εν λόγω διατάξεων (πρβλ. απόφαση της 5ης Οκτωβρίου 2017, Hanssen Beleggingen, C-341/16, EU:C:2017:738, σκέψη 30).

38 Εν προκειμένου, από πάγια νομολογία προκύπτει ότι η έννοια της ένδικης διαφοράς με «αντικείμενο την καταχώριση ή το κύρος διπλωμάτων ευρεσιτεχνίας», για την οποία γίνεται λόγος στις εν λόγω διατάξεις, συνιστά αυτοτελή έννοια, η οποία προορίζεται να έχει ομοιόμορφη εφαρμογή στο σύνολο των κρατών μελών (αποφάσεις της 15ης Νοεμβρίου 1983, Duijnstee, 288/82, EU:C:1983:326, σκέψη 19, της 13ης Ιουλίου 2006, GAT, C-4/03, EU:C:2006:457, σκέψη 14, και της 5ης Οκτωβρίου 2017, Hanssen Beleggingen, C-341/16, EU:C:2017:738, σκέψη 31).

39 Η ως άνω έννοια δεν πρέπει να ερμηνεύεται ευρύτερα απ' όσο απαιτεί ο σκοπός της, δεδομένου ότι το άρθρο 24, σημείο 4, του κανονισμού Βρυξέλλες Ια έχει ως αποτέλεσμα να στερούνται οι διάδικοι την επιλογή δικαστηρίου την οποία ειδάλλως θα είχαν και, σε ορισμένες περιπτώσεις, να υπάγονται στη δικαιοδοσία δικαστηρίου που δεν είναι το δικαστήριο της κατοικίας κανενός εξ αυτών (πρβλ., όσον αφορά το άρθρο 16, σημείο 4, της Συμβάσεως των Βρυξελλών και το άρθρο 22, σημείο 4, του κανονισμού Βρυξέλλες Ι, αποφάσεις της 26ης Μαρτίου 1992, Reichert και Kockler, C-261/90, EU:C:1992:149, σκέψη 25, και της 5ης Οκτωβρίου 2017, Hanssen Beleggingen, C-341/16, EU:C:2017:738, σκέψη 32 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Κατά συνέπεια, ο επίμαχος ειδικός κανόνας διεθνούς δικαιοδοσίας θα πρέπει να ερμηνεύεται στενά (απόφαση της 10ης Ιουλίου 2019, Reitbauer κ.λπ., C-722/17, EU:C:2019:577, σκέψη 38).

40 Συνεπώς, το Δικαστήριο διευκρίνισε ότι πρέπει να γίνει δεκτό ότι διαφορές με «αντικείμενο την καταχώριση ή το κύρος διπλωμάτων ευρεσιτεχνίας», κατά την έννοια του άρθρου 24, σημείο 4, του κανονισμού Βρυξέλλες Ια, αποτελούν οι διαφορές στις οποίες η απονομή αποκλειστικής διεθνούς δικαιοδοσίας στα δικαστήρια του κράτους μέλους στο έδαφος του οποίου χορηγήθηκε το δίπλωμα ευρεσιτεχνίας δικαιολογείται από το γεγονός ότι τα δικαστήρια αυτά είναι τα πλέον κατάλληλα να αποφανθούν στις περιπτώσεις οι οποίες αφορούν το κύρος ή την απώλεια του διπλώματος ευρεσιτεχνίας, το υποστατό της κατάθεσης ή της καταχωρίσεώς του ή τη διεκδίκηση δικαιώματος προτεραιότητας λόγω προγενέστερης κατάθεσης. Αν, αντιθέτως, μια διαφορά δεν άπτεται του κύρους του διπλώματος ευρεσιτεχνίας ή του υποστατού της κατάθεσης ή της καταχωρίσεώς του, η διαφορά δεν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της διατάξεως αυτής (αποφάσεις της 15ης Νοεμβρίου 1983, Duijnstee, 288/82, EU:C:1983:326, σκέψεις 24 και 25, της 13ης Ιουλίου 2006, GAT, C-4/03, EU:C:2006:457, σκέψεις 15 και 16, και της 5ης Οκτωβρίου 2017, Hanssen Beleggingen, C-341/16, EU:C:2017:738, σκέψη 33 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

41 Στο πλαίσιο αυτό, το Δικαστήριο έκρινε ότι δεν εμπίπτει στον κανόνα αποκλειστικής διεθνούς δικαιοδοσίας της ως άνω διάταξης διαφορά η οποία αφορά αποκλειστικώς το ζήτημα ποιος είναι ο δικαιούχος του διπλώματος ευρεσιτεχνίας ή διαφορά που έχει ως αντικείμενο να καθοριστεί αν ένα πρόσωπο ορθώς καταχωρίσθηκε στο σχετικό μητρώο ως δικαιούχος σήματος (αποφάσεις της 15ης Νοεμβρίου 1983, Duijnstee, 288/82, EU:C:1983:326, σκέψη 26, και της 5ης Οκτωβρίου 2017, Hanssen Beleggingen, C-341/16, EU:C:2017:738, σκέψεις 35 έως 37 και 43). Συναφώς, το Δικαστήριο διευκρίνισε ότι το ζήτημα σε τίνος την προσωπική περιουσία περιλαμβάνεται τίτλος διανοητικής ιδιοκτησίας δεν έχει, κατά κανόνα, δεσμό ουσιαστικής ή νομικής εγγύτητας με τον τόπο καταχωρίσεως του τίτλου αυτού (απόφαση της 5ης Οκτωβρίου 2017, Hanssen Beleggingen, C-341/16, EU:C:2017:738, σκέψη 37).

42 Εν προκειμένω, η διαφορά της κύριας δίκης δεν αφορά το υποστατό της κατάθεσης αιτήσεως για τη χορήγηση διπλώματος ευρεσιτεχνίας ή τη χορήγηση διπλώματος ευρεσιτεχνίας ούτε το κύρος ή την απώλεια του διπλώματος ευρεσιτεχνίας ούτε ακόμη τη διεκδίκηση δικαιώματος προτεραιότητας λόγω προγενέστερης κατάθεσης, αλλά αφορά το ζήτημα αν η FLIR πρέπει να θεωρηθεί ως δικαιούχος των οικείων ευρεσιτεχνιών ή μέρους αυτών.

43 Πράγματι, επιβάλλεται η διαπίστωση, πρώτον, ότι το ζήτημα σε ποιον ανήκουν οι οικείες εφευρέσεις, το οποίο καλύπτει και το ζήτημα ποιος είναι ο εφευρέτης, δεν αφορά την αίτηση χορήγησης τίτλου διανοητικής ιδιοκτησίας ή τον τίτλο διανοητικής ιδιοκτησίας, αυτά καθεαυτά, αλλά το αντικείμενο της αίτησης ή του εν λόγω τίτλου. Καθόσον δε το Δικαστήριο έχει κρίνει, όπως υπομνήσθηκε στη σκέψη 41 της παρούσας απόφασης, ότι το ζήτημα σε τίνος την προσωπική περιουσία περιλαμβάνεται τίτλος διανοητικής ιδιοκτησίας δεν έχει, κατά κανόνα, δεσμό ουσιαστικής ή νομικής εγγύτητας με τον τόπο καταχωρίσεως του τίτλου αυτού, ήτοι δεσμό ο οποίος θα δικαιολογούσε την εφαρμογή του κανόνα αποκλειστικής διεθνούς δικαιοδοσίας του άρθρου 24, σημείο 4, του κανονισμού Βρυξέλλες Ια, η διαπίστωση αυτή ισχύει επίσης, τουλάχιστον, όταν το συγκεκριμένο ζήτημα αφορά αποκλειστικώς το αντικείμενο του εν λόγω τίτλου, ήτοι την εφεύρεση.

44 Δεύτερον, παρατηρείται ότι ο προσδιορισμός του εφευρέτη, ο οποίος συνιστά το μόνο αντικείμενο της διαφοράς της κύριας δίκης, αποτελεί προκριματικό ζήτημα το οποίο είναι αυτοτελές σε σχέση με το ζήτημα αν όντως κατατέθηκε αίτηση χορήγησης διπλώματος ευρεσιτεχνίας ή αν χορηγήθηκε το δίπλωμα ευρεσιτεχνίας.

45 Ο ως άνω προσδιορισμός ωσαύτως δεν αφορά το κύρος της κατάθεσης της αίτησης, δεδομένου ότι αποσκοπεί αποκλειστικά στον καθορισμό του δικαιώματος επί των επίμαχων εφευρέσεων αυτών καθεαυτές. Το γεγονός ότι, όπως επισημαίνει το αιτούν δικαστήριο, η μη ύπαρξη δικαιώματος επί εφευρέσεως μπορεί να αποτελέσει λόγο ακυρότητας της οικείας αίτησης δεν ασκεί επομένως επιρροή όσον αφορά τη διεθνή δικαιοδοσία για την εκδίκαση διαφορών οι οποίες αφορούν την ιδιότητα του εφευρέτη.

46 Τρίτον, το προκριματικό ζήτημα του προσδιορισμού του εφευρέτη είναι επίσης αυτοτελές σε σχέση με το ζήτημα του κύρους του χορηγηθέντος διπλώματος ευρεσιτεχνίας, το οποίο δεν αποτελεί αντικείμενο της διαφοράς της κύριας δίκης. Συγκεκριμένα, ακόμη και αν ο προσδιορισμός του εφευρέτη προϋπέθετε, όπως εκθέτει το αιτούν δικαστήριο, την εξέταση των διεκδικήσεων της επίμαχης αιτήσεως χορήγησης διπλώματος ευρεσιτεχνίας ή του επίμαχου διπλώματος ευρεσιτεχνίας, προκειμένου να καθοριστεί η συμβολή εκάστου συνεργάτη στην υλοποίηση της συγκεκριμένης εφεύρεσης, η εν λόγω εξέταση δεν θα αφορούσε το ζήτημα αν η εφεύρεση μπορεί να κατοχυρωθεί με δίπλωμα ευρεσιτεχνίας.

47 Κατά τα λοιπά, επισημαίνεται ότι ούτε και το γεγονός ότι οι διεκδικήσεις του επίμαχου διπλώματος ευρεσιτεχνίας ή της επίμαχης αιτήσεως χορήγησης διπλώματος ευρεσιτεχνίας μπορούν να εξεταστούν υπό το πρίσμα του ουσιαστικού δικαίου ευρεσιτεχνίας της χώρας στην επικράτεια της οποίας κατατέθηκε η αίτηση ή χορηγήθηκε το δίπλωμα επιβάλλει την εφαρμογή του κανόνα της αποκλειστικής διεθνούς δικαιοδοσίας του άρθρου 24, σημείο 4, του κανονισμού Βρυξέλλες Ια.

48 Συναφώς, επισημαίνεται ότι διαφορά η οποία αφορά την παραβίαση διπλώματος ευρεσιτεχνίας προϋποθέτει επίσης εμπεριστατωμένη ανάλυση της εκτάσεως της προστασίας την οποία παρέχει το δίπλωμα ευρεσιτεχνίας υπό το πρίσμα του δικαίου ευρεσιτεχνίας της χώρας στην επικράτεια της οποίας χορηγήθηκε το δίπλωμα. Το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι, ελλείψει του απαιτούμενου δεσμού ουσιαστικής ή νομικής εγγύτητας με τον τόπο καταχωρίσεως του επίμαχου τίτλου διανοητικής ιδιοκτησίας, η διαφορά αυτή δεν εμπίπτει στην αποκλειστική διεθνή δικαιοδοσία των δικαστηρίων αυτού του κράτους μέλους, αλλά, δυνάμει του άρθρου 4, παράγραφος 1, του κανονισμού Βρυξέλλες Ια, στη γενική διεθνή δικαιοδοσία των δικαστηρίων του κράτους μέλους

στο έδαφος του οποίου έχει την κατοικία του ο εναγόμενος (πρβλ. αποφάσεις της 15ης Νοεμβρίου 1983, Duijnstee, 288/82, EU:C:1983:326, σκέψη 23, και της 13ης Ιουλίου 2006, GAT, C-4/03, EU:C:2006:457, σκέψη 16).

49 Κατόπιν όλων των ανωτέρω, στο προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 24, σημείο 4, του κανονισμού Βρυξέλλες Ια έχει την έννοια ότι δεν έχει εφαρμογή σε ένδικη διαφορά η οποία έχει ως αντικείμενο να διαπιστωθεί, στο πλαίσιο αγωγής η οποία στηρίζεται στην επίκληση της ιδιότητας του εφευρέτη ή του συνεφευρέτη, αν ορισμένο πρόσωπο είναι ο δικαιούχος των εφευρέσεων οι οποίες αποτελούν αντικείμενο αιτήσεων για τη χορήγηση διπλώματος ευρεσιτεχνίας οι οποίες κατατέθηκαν σε τρίτες χώρες και διπλωμάτων ευρεσιτεχνίας τα οποία χορηγήθηκαν εντός τρίτων χωρών.

**Επί των δικαστικών εξόδων**

50 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (ένατο τμήμα) αποφαίνεται:

**Το άρθρο 24, σημείο 4, του κανονισμού (ΕΕ) 1215/2012 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 2012, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις,**

**έχει την έννοια ότι:**

**δεν έχει εφαρμογή σε ένδικη διαφορά η οποία έχει ως αντικείμενο να διαπιστωθεί, στο πλαίσιο αγωγής η οποία στηρίζεται στην επίκληση της ιδιότητας του εφευρέτη ή του συνεφευρέτη, αν ορισμένο πρόσωπο είναι δικαιούχος των εφευρέσεων οι οποίες αποτελούν αντικείμενο αιτήσεων για τη χορήγηση διπλώματος ευρεσιτεχνίας οι οποίες κατατέθηκαν σε τρίτες χώρες και διπλωμάτων ευρεσιτεχνίας τα οποία χορηγήθηκαν εντός τρίτων χωρών.**

(υπογραφές)